

Šestnáct artikulí šílenství Svazek VI.

Příběh o Hircinovi

ednoho pátého dne vprostřed roku stanul Šílený kníže ze Zapomnění na jednom zasněženém vrcholku ve Skyrimu a s namyšleností sobě vlastní vyzval Hircina k sázce. Bůh lovec se před ním skutečně zhmotnil, byl totiž jeho svatý den a Sheogorathova opovážlivost jej zaujala.

Šílený kníže Sheogorath, jehož úlisnost nezná mezí, ve své říši vězní slintající bláznů, extravagantní umělce i podlé hrdlořezy. Jednou za čas jim naslibuje nedozírná bohatství a ponoukne je k nelítostným režimům, a to čistě proto, že jej těší pohled na zmatení, hněv a utrpení jiných. Teď nadešel den, kdy se Kníže šílenství rozhodl utkat se svým rivalem Hircinem.

Málomluvný Sheogorath beze spěchu předestřel svou sázku: obě knížata si vyšlechtí bojovou šelmu, sejdou se na vrcholku téže hory přesně za tři roky a svedou utkání na život a na smrt. Hircine souhlasně pokývl a na jeho výhrůžně zamračené tváři se přitom nepohnul ani sval. V tu ránu obě knížata zmizela a zbyl po nich jen zviřený poprašek sněhu.

Hircine si byl výhrou jist, měl se však před zrádným Sheogorathem na pozoru, a tak ve své skryté říši potajmu vyšlechtil zrůdného netvora. Nejprve přivolal prastarého daedrotha a poté do něj magicky vložil duši vlkodlaka. Vytvořil tak nevysslovitelnou hrůzu s ostrými tesáky a proradným srdcem, s nímž se nedokázali měřit ani ti nejlepší lovci z Hircinova světa.

Dohodnutého dne o tři roky později se Hircine vrátil na původní místo, kde již seděl Sheogorath s nohama zkrříženými na kameni a trpělivě si pohvizdoval. Kníže lovu zarazil kopí do země a povolal svou vrčící nestvůrnou bestii. Sheogorath - jako vždy s vypočítavým úsměvem - sejmul kápi a ukročil stranou. Na kameni za ním seděl drobný pestrý ptáček. Ostýchavě prozpěvoval melodii, jež byla ve skučícím větru sotva slyšet.

Zrůdný daedroth vyskočil do vzduchu a přistál na balvanu, který se pod jeho vahou roztříštil na jemný štěrk. Příšera, přesvědčená, že je po boji, zkroutila svou zkrvavenou tlamu do nechutného šklebu. Tu však v mrazivém vzduchu zazněl tlumený zpěv - ptáček byl stále živý a vesele poskakoval na čenichu běsnícího daedrotha. Sheogorath se zalíbením sledoval, jak čiperné zvířátko začalo dobromyslně vyzobávat zrnka špíny, která uvízla v šupinách mezi žhnoucíma očima nestvůry. Rozlícený daedroth se snažil vetřelce odehnat tak horlivě, až si vlastními pařáty vyškrábl oči. Ve stejném duchu pokračoval boj ještě několik hodin. Hircin jen zotuzeně přihlížel, jak jeho oblíbená nestvůra ničí sama sebe ve snaze zabít zdánlivě nevinného ptáčka, který celé to běsnění doprovázel smutnou melodií.

Pokořený Hircine trousil kletby v dávno zapomenutých jazycích. Nakonec zlostně spálil rozsápanou mrtvolu a odebral se zpět do své říše. Jeho kletby v těch horách poletují dodnes a cestovatelé se na zamračených svazích raději nezdržují.

Sheogorath se obrátil k odchodu, pokynul ptáčkovi, aby usedl na jeho rameno, a vykročil dolů ze svahu. Společně se pak vydali vstříc teplým vánkům a nachovým červánkům Abecejského moře - Kníže šílenství a nejmenší válečník Tamrielu.